

nam een kameel mede, die beladen was met waterzakken. Slechts een paar Bedoeïnen waren dapper genoeg om mee te gaan. Volgens de Hadramis is Bir Barhut de toegangspoort tot de hel, tot de plaats waar de zielen van de ongeloofigen komen. De Bedoeïnen waren overtuigd, dat in deze grot draken en helsche monsters leefden en ook wisten zij verhalen van vergiftige gassen, die er zouden opstijgen.

Zoodra de zon opkwam, was het ondragelijk warm in de smalle, diepe rotswadi. Maar de reizigers zetten door. Na nog een paar uur geloopt te hebben kwamen zij bij Bir Barhut aan. Aan den voet van den berg staande zagen zij de wijde donkere opening van het hol op 100 m. hoogte, in een steilen bergwand. Zij klauterden omhoog langs een zigzagpad, uitgehouwen in de rotsen. Met zijn drieën gingen zij daarna de grot in. Sayyid Ali, naakt en gewapend met een geweer, voorop. Van der Meulen en Von Wissmann voorzien van zaklantaarns en aan elkaar verbonden met een klimtouw, volgden. Von Wissmann had een kompas bij zich en een schetsboek. Als een ervaren grottenonderzoeker wilde hij den weg, dien hij volgde, teekenen. Behalve drie electrische zaklantaarns had men nog een petroleum-lamp meegenomen om te onderzoeken of er voldoende zuurstof aanwezig was.

De grot liep vrijwel horizontaal in het kalksteengebergte. Spoedig was zij zoo laag, dat de onderzoekers op handen en voeten moesten kruipen. Maar later kwam er weer wat ruimte. Het was er pikdonker en snikheet. De vleermuizen fladderden er rond. Mede door de aanwezigheid van deze dieren heerschte er een zeer onaangename lucht. De drie mannen gingen onvermoeid verder. Na eenigen tijd moest Van der Meulen het echter opgeven. Hij durfde niet verder, maar terug kon hij alleen ook niet. De beide andere mannen waren doorgegaan. Het eenige touw, van 70 voet lengte, hadden zij meegenomen. Gedurende twintig minuten verkeerde Van der Meulen in de grootst mogelijke zorg en angst, temeer omdat hij spoedig den val van een groot aantal steenen in de diepte hoorde en daaruit afleidde, dat zijn reisgenooten in een kloof gevallen waren. Hij moest midden in de grot bij een ondraaglijke hitte blijven wachten. Minuten lijken dan uren. Gelukkig zag hij echter na eenigen tijd een lichtschijnsel, dat aanwees, dat zijn vrienden weer kwamen opdagen. De tocht naar het punt van uitgang werd daarop aanvaard. Het gelukte hun de opening weer te vinden.

Toen de drie mannen buiten kwamen vonden zij de gidsen in een diepen slaap. Nadat zij wakker gemaakt waren, keken zij zeer verwonderd de ontdekkingsreizigers terug te zien. Zij hadden een half uur gewacht en toen zij daarna de reizigers nog niet zagen, waren zij vast overtuigd geworden, dat de drie mannen een prooi waren geworden van de slangen en helsche monsters. Met de gemoedsrust, die den Arabieren eigen is, hadden zij zich daarop ter ruste gelegd en waren zij in een diepen slaap gevallen. Na een zeer vermoeienden